

Un rei carmesí a Formentera

per Jordi Vidal Reynés
i Miquel Àngel Llauger Rosselló

L'any 1971 alguns components del grup britànic *King Crimson* passaren una temporada a les Pitiüses. La inspiració que va suposar la seva presència a Eivissa i Formentera, esdevingué el seu quart LP, anomenat *Islands*, que no cal traduir. Els temes del disc varen ser escrits per Robert Fripp (música) i Peter Sinfield (lletra). Els músics que hi intervingueren varen ser: Boz Burrell, veu solista i baix elèctric; Robert Fripp, guitarra i teclats; Mel Collins, saxòfon; Ian Wallace, bateria i percussió; a més d'alguns convidats, com ara Paulina Lucas (veu), Harry Miller (contrabaix), Keith Tippett (piano), Robin Miller (oboè) i Mark Charig (corneta).

L'àlbum s'obre amb una cançó emblemàtica: *Formentera Lady*, amb la brillant intervenció de la soprano Paulina Lucas. Tanca el disc el tema *Islands*, amb la corneta com a protagonista.

Heus aquí la versió catalana, realitzada per Miquel Àngel Llauger Rosselló, de la lletra de les dues cançons ja esmentades:

DAMA DE FORMENTERA

Cases emblanquinades de sucre defensen una
encerclada pels cactus i pels pins. [pàl·lida vorera

Erro per aquí, per on la sàlvia dolça i les herbes
[estranyes creixen
en una carretera de pedra esmicolada que el sol torra.

Rodes tortes i polsoses que es rovellen al sol;
parets brunes com rapè on corren les sargantanes.
Som aquí, a l'ombra del ventall de drac d'una figuera,
envoltat de formigues i meditant sobre l'home.

Amollaré les meves velles cordes mentre el sol declina,
no m'enfilaré a cap alçada mentre faci sol.
Dama de Formentera, canta'm la teva cançó,
dama de Formentera, dolça amant.

Els llums fulguren sobre les velles guitarres que
[rasguen els viatgers,
infants d'encens ballen al so d'un tambor indi.
Aquí Ulisses va caure encisat per Circe,
i encara flota el seu perfum, i encara el seu encanteri.

La mà grisa del temps no m'atraparà mentre el sol
declina
i em deslligo i m'obro mentre brillen els estels.
Dama de Formentera, dansa'm la teva dansa,
dama de Formentera, fosca amant.

(*Formentera Lady*, Peter Sinfield, 1971)

ILLES

Un corrent de terra i arbres envoltat per la mar,
l'escombra de les ones s'endu la sorra de la meva illa,
els meus crepuscles s'apaguen.

Camps i clarianes esperen només la pluja,
de gra en gra l'amor rovella les meves
parets altes i desgastades que contenen la marea,
el vent engronsa
la meva illa.

Cims severs de granit on les gavines roden i planen,
fan crits de dol sobre la meva illa.

El meu vel de núvia de l'alba, humit i pàl·lid,
es dissol en el sol.

La teranyina de l'amor està filada: els fats ronden,
[els ratolins corren,
els rosers silvestres s'entrellacen com mans allà on
[el mussol coneix els meus ulls.

Cels violats
toquen la meva illa, em toquen a mi.

Sota el sol esdevingut ona
pau infinita,
les illes es donen la mà
sota la mar del cel.

Molls de port fosc com dits de pedra
àvidament s'estiren des de la meva illa.
Ous d'ocell, paraules de mariners, perles i carabasses
estan escampats sobre la meva vorera.
Iguals en l'amor, lligats en cercles.
Un corrent de terra i arbres que retorna al mar,
l'escombra de les ones s'endú la sorra de la meva illa,
la meva sorra.

(*Islands*, Peter Sinfield, 1971) ■

FITXA TÈCNICA DE L'LP *ISLANDS*

(King Crimson, EG 1971):
Disc produït pel mateix grup.

Cara A:

Formentera Lady (Fripp-Sinfield)
Sailor's Tale (Fripp)
The letters (Fripp-Sinfield)

Cara B:

Ladies of the road (Fripp-Sinfield)
Prelude: Song of the gulls (Fripp)
Islands (Fripp-Sinfield)

BIBLIOGRAFIA

- PARDO, J. R.: *La música pop*. Salvat, Madrid, 1981. 64 p.
Historia del Rock. El País, Madrid, 1987. 628 p.
SIERRA I FABRA, J.: *Discrockgrafias*. Teorema, Barcelona,
1981. 415 p.
LORENTE, F.: "King Crimson". *Rock Comix*. Barcelona, núm.
3, 1976. 64 p.
"King Crimson". *Popster*, núm. 37

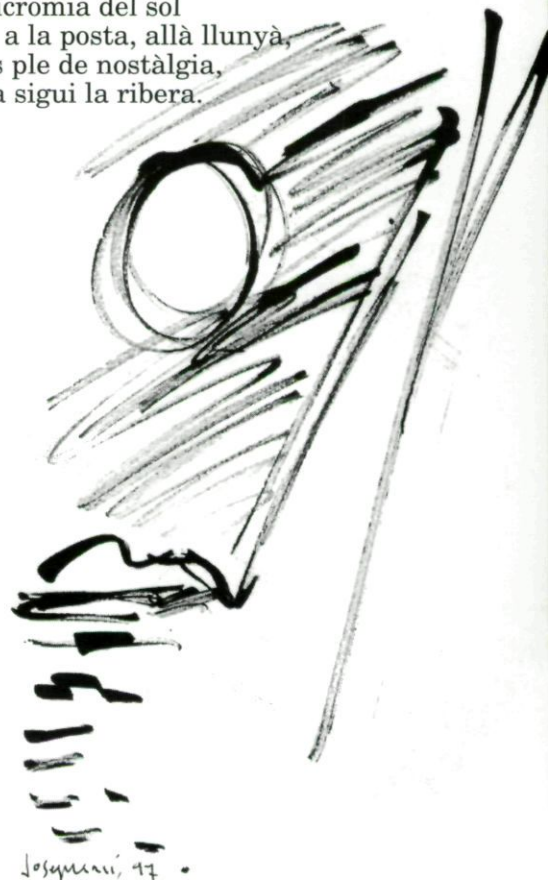
Travessia

per Josep Planells Bonet

TRAVESSIA

A Jaume Ferrer Marí,
ca n'Andreu Morna (Formentera)

El mar batia neguitós les roques de la vora,
mar blau, mar d'escumarades,
tarda embadalida de fosca.
La llanxa veloç
deixa quiets els illots,
resignació impassible,
enmig de la soledat somorta.
Hi ha una quimera de rumb
que porta de costa a costa,
crònica remota de vaixells
que creuen amb il·lusió
d'una trobada ignota.
No sé que té la travessada
del nostre mar pitius,
aquest viatge breu, d'illa a illa,
que desvetlla l'esperit amb un vol de bromera,
et fa conscient que la vida no es detura:
va i ve, espera, reposa, resa,
vela alçada, dins el mar,
sota la policromia del sol
que arriba a la posta, allà llunyà,
i tu quedes ple de nostàlgia,
sigui quina sigui la ribera.

Josquini, 77.